

ЕРКЮЛ ПОАРС

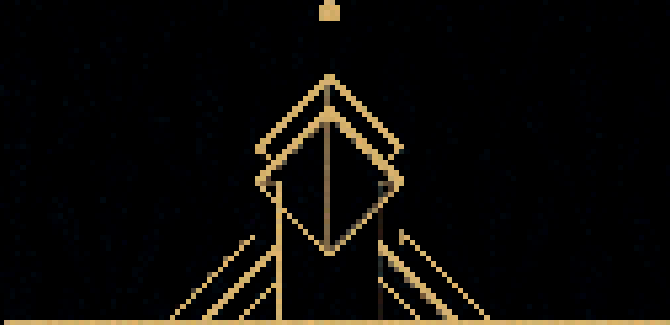
КРИМИНАЛНИ
ЗАГАДКИ

ЗАДЕЙСТВАЙТЕ ВАШИТЕ МАЛКИ СИВИ
КЛЕТКИ, ЗА ДА РАЗРЕШИТЕ НАД 100
ЗАГАДКИ, ГЛAVОБЛЪСКАНИЦИ И
ПРЕСТЪПЛЕНИЯ, ВДЪХНОВЕНИ ОТ
ВЕЛИКИЯ ДЕТЕКТИВ НА АГАТА КРИСТИ

ТИМ ДЕДОПУЛОС

КНИГОМАНИЯ

A decorative geometric pattern consisting of a central diamond shape with internal lines, surrounded by a larger diamond outline, all in a light yellow color. It is positioned at the top center of the page, above a horizontal line.

**„ЧОВЕК ТРЯБВА ДА РАЗЧИТА
НАЙ-ВЕЧЕ НА МОЗЪКА, НА
МАЛКИТЕ СИВИ КЛЕТКИ. ТОЎ
ТРЯБВА ДА ВИЖДА ИСТИНАТА
ОТВЪТРЕ, НЕ ОТВЪН.“**

Ержюл Поаро

A decorative geometric pattern identical to the one at the top, consisting of a central diamond shape with internal lines, surrounded by a larger diamond outline, all in a light yellow color. It is positioned at the bottom center of the page, below a horizontal line.

КРОТКО ВЪВЕДЕНИЕ

MES AMIS (ПРИЯТЕЛИ МОИ), МИСЛЯ, ЧЕ С ВАС ТРЯБВА ДА ЗАПОЧНЕМ ПО-КРОТИЧКО. Малките сиви клетки – на тях им трябва време да позагреят, не е ли тъй? Така ще е най-добре. Всички ние се нуждаем от мъничко помощ, за да започнем нещо ново, така че ще се обърна към вас за подкрепа по един съвсем лесен начин.

Предполагам, че сте седнали удобно. Някои дори може вече и да са си легнали, но туй не е важно. Бих предпочел да си пофантазирам, че сте се настанили не чак толкоз удобно. Имам предвид, че седите на съвсем обикновен стол – от ония, дето се навъртат край масите за хранене*. С права облегалка, твърда и равна седалка и така нататък. И си седите на стола с отвесни пищяли, хоризонтални бедра, а гърбът ви също е изправен отвесно.

Опитайте се да станете от това положение, без да се наклоните напред, нито да дръпнете стъпалата си назад. Опитайте! Ще видите, че е напълно невъзможно.

Защо е така?

* Белгиецът Поаро понякога използва английските думи по странен начин. – Бел. прев.

ЧЕРИТИ

ТЪКМО КОГАТО ЧЕРИТИ УАЙТ СИ ПРАВЕЛА ЧАША ЧАЙ, СЕСТРА Й Я ОТКРИЛА И БИЛА ЖЕСТОКО разтърсена от гледката. Чайникът продължавал настойчиво да пици, а Вера се бояла дори да пристъпи към тялото на Черити от страх да не би нападателят все още да е в къщата.

Няколко дни полицията не успяла да постигне съществен напредък по случая и тогава Вера ме потърси за помощ. Нейните категорични подозрения бяха насочени към Рийд, съпруга на Черити. Макар че те несъмнено бяха повлияни от неприязънта към зет ѝ, Рийд Уайт не беше от хората, които предизвикват спонтанно доверие. За гадния му характер се носеха легенди и той се отнасяше към загубата на жена си по-скоро параноично и със зъл хумор, отколкото с покруса.

Полицията, разбира се, вече го беше отхвърлила като заподозрян. Той пристигнал в местната кръчма един час преди Вера да открие трупа и бил там през цялото време. Пък и чайникът не би могъл постоянно да кипи дори и половин час. Така че алибито му било съвсем непохватимо. Аз обаче реших да съсредоточа разследването си върху неговата особа. Сигурен съм, че разбирате защо.

ТРИ ДЕЦА

БИСТРИЯТ УМ ВИНАГИ СЕ СТРЕМИ ДА БОРАВИ С ТЪЙ, КОЕТО Е ИЗВЕСТНО СЪС СИГУРНОСТ, а не с нещо, за което се приема, предполага или до което се е стигнало по някакъв друг начин – без никакво съответствие с установените факти. Това поне изглежда съвсем ясно, не е ли тъй? Надявам се да е така, приятели мои. За разлика от някои други, така наречени детективи Еркюл Поаро не участва в полети на фантазията и не си въобразява, че някаква си пръска кал е, видиш ли, изключителна улика.

В нашия случай става дума за три деца и един горд родител. Нали в живота би следвало да е така? О, родителската гордост, какво стоплящо чувство! Никое дете не би трябвало да живее без нея. При нашата тройка по някое време годините на две от децата, събрани заедно, се равняват на възрастта на третото. Ще го наречем „случай едно“. След още някое време настъпва „случай две“: сборът на две от възрастите се равнява на удвоените години на останалото дете. „Случай три“ е, когато броят на годините е равен на две трети от сбора на възрастта на децата от „случай едно“.

Няколкото месеца, през които е валиден „случай три“, един от триото е на 28 години. На каква възраст са другите двама през това време?

ПОД НАЕМ

„МОЯТ ДОМ Е МОЯТА КРЕПОСТ“, КАЗВАТ АНГЛИЧАНИТЕ. ЕРКЮЛ ПОАРО Е НАЯСНО, ЧЕ МЕЖДУ ТИЯ ДВЕ НЕЩА ИМА очевидна разлика. Поне за повечето хора е така. Но все пак кой съм аз, че да отричам правото на англичаните да си имат своите шармантни малки ексцентричности? За нация, за която домът е такова укрепление срещу набезите на съседи и разни други нашественици, практиката да се наема имот за толкова дълго време, което дава правото да се счита за закупен, изглежда... донякъде причудлива.

И все пак... наскоро срещнах един приятел, който притежаваше подобен имот, взет под наем за доста често срещания срок 99 години. Да ви кажа, туй ми се струва също ексцентричност. Да не би недостигащата година да е някакво магическо число? Но... няма значение. След кратък разговор се уверих, че две пети от оставащите до края на този срок години се равняват на две трети от вече изтеклото време от наема. Вие сега положително ще се досетите още колко години остават, нали тъй?

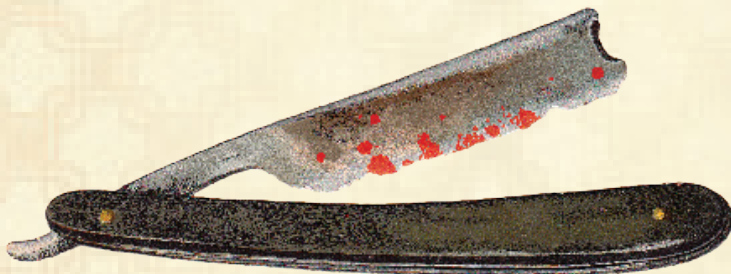
УБИЙСТВЕНА РАБОТА

MES AMIS, ГАДНА РАБОТА СИ БЕШЕ ТОВА – АМА МНОГО ГАДНА РАБОТА!

Бяха открили мъртъв един много известен счетоводител в неговия кабинет. Открил го – с прерязано гърло и проснат връз бюрото – горкият му секретар, когато пристигнал на работа. Полицаяте ме осведомиха, че щом преместили тялото, установили, че разрезът е съвсем равен – вероятно направен с бръснач. От документите му нищо не можеше да се разбере – така бяха подгизнали от кръв. Убеден съм, че опасността да ходиш на работа в ранна утрин е ясна: когато си единственият човек там, не разполагаш с евентуален свидетел, който да те защити от убийците.

Партньорите му, разбира се, бяха в потрес. Никой не можеше да се сети и за една причина да утрепят така жестоко техния колега. По-възрастният каза, че жертвата му се виждала напрегната и че имало слухове за... някаква проявена нетактичност, но той самият нямал никакви пререкания с починалия. По-младият беше по-хладнокръвен и намекна, че за него самия смъртта не е чак такава изненада, ала той самият не знаел за никакви сделки или далавери, които биха могли да предизвикат подобно действие. Секретарят добави само, че когато бил нападен, покойният работел над финансите на една безупречна традиционна и скучна компания, и додаде, че не познавал нито един друг клиент, чиито деяния биха могли да преминават в престъпно насилие.

Самоличността на вероятния убиец, *naturallement* (естествено), веднага стана очевидна. Сигурен съм, че вече сте открили кой е виновникът.

ЗАТВОР

ИМА МНОГО ВИДОВЕ ЗАТВОРИ, ПРИЯТЕЛИ МОИ. НЯКОИ СА СОЛИДНИ и варират от ужасно средновековни до позлатена малка клетка. Други представляват затвори на чувствата, наложени от вина или завист, или страх, или тям подобни. Още повече са затворите на ума: с твърдите стени на даскалските внушения и обществено приемливото. Всички те са отвратителни. Внимавайте да не ви вкарат в тях, казвам ви. Това ще ви превърне в истински осъден престъпник!

Един от затворите най-точно може да се опише по следния начин: има ключалка с шест различни диска. Първият диск съдържа буквите от А до Я, а на останалите пет са означени цифрите от 0 до 9. Ако отгатнете вярно точния брой на възможните комбинации, които можете да наберете с тези дискове, ключалката ще се отвори.

Какво мислите?

ПИЛОТИ

ВИНАГИ СЪМ ХАРЕСВАЛ ПИЛОТИТЕ НА БОЙНИ САМОЛЕТИ: ТЕ СА МНОГО НАБЛЮДАТЕЛНИ И ИЗКУСНИ, с онази увереност, която идва от владеенето на едно рядко и ценно умение. То се съчетава със смирение, което идва от съзнанието, че всеки ас рано или късно може да падне и да се разбие. Воюването е също толкова въпрос на късмет, колкото и на умение, и всеки пилот, който е преживял Великата война, знае от дън душа, че тия две неща са нещо съвсем различно.

Миналата седмица двамата с Хейстингс се озовахме в клуба на Кралските военновъздушни сили на приказка с група пилоти, които бяха много гостоприемни и забавни. Стана ясно, че подполковник Лъоб пилотира „Феъри Файърфлай“, подполковник Раух – „Бристол Джюпитър“, а капитан Мейнусъринг – „Хоукър Дейнкок“. Като знаете това, какво мислите, че пилотира командирът на ескадрилата Романов: „Уестланд Интърсептър“, „Глостър Найтджар“, Викърс Вирио“ или „Де Хавиланд Дормаус“?

ЗЛАТОТЪРСАЧ

МИНАЛАТА СЕДМИЦА МЕ ПОТЪРСИ ЗА СЪВЕТ ЕДИН ЧОВЕК, КОГОТО СЛАБО ПОЗНАВАМ – приятел е на мой приятел. Той говорил с някакъв австралийски златотърсач, пристигнал в Лондон, за да търси финансиране, с което да започне да разработва една златна жила. Онзи открил жилата на земен участък, за който наскоро получил права, но бързо осъзнал, че ефективната разработка далеч надхвърля първоначалните му възможности. Предложил на моя познат щедри условия – не чак стряскащо щедри, пък и не било нещо нечувано австралийци да търсят финансова подкрепа от британци. Съгласих се да се срещна с австралиеца и да дам мнение дали може да му се има доверие.

Златотърсачът беше малко над петдесетгодишен – висок, мускулист мъж с обветрена кожа и коса. Дрехите му бяха с добро качество и при разговора ми се видя доста космополитен. Попитах го за находището и той с готовност ми даде някои подробности, но не и за местоположението му.

„Моят участък е сред хълмовете на Кейп Йорк – на север – започна той. – Това е гореща и влажна местност. През участъка протича река, която идва от планините и се насочва на изток към морето, като аз разчистих терен колкото за една проста хижа на десния бряг. Там, на северната страна, има повече сянка. Местната растителност обаче е истински кошмар. Златото е в една дълга и ниска гранитна канара, като прошарва скалата, но проблемът е, че цялото пространство е обрасло с дървета, лози, гъмжи от паяци и всякаква напаст. Ако работя сам, за да разчистя мястото, така че да имам удобен достъп до канарата, ще ми трябва година. Нямам доверие на никого от местните юнаци. Трябва да наема няколко момчета от Порт Дъглас или Бризбейн, за да стане работата бързо. Ето защо дойдох тук.“

Сигурен съм, че сте разбрали защо бях съвсем категоричен, когато казах на моя познат, че не бива да има нищо общо с този човек, нали така?

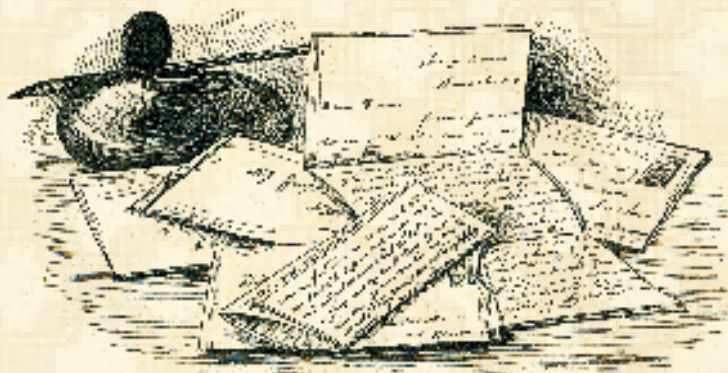
СРЕЩАТА

ЗНАЕТЕ ЛИ, MES AMIS, КАКВО ВИ ТРЯБВА СУТРИН? Много е просто! Нуждаете се от остър нож, за да си отворите пощата, от достатъчно място, за да я разпределите на четири купчини, и голяма чаша горещ шоколад. А знаете ли какво *не изисква* сутринта?

Срещи.

Въпреки това понякога могат да се случат и срещи. Подобно злощастно обстоятелство обаче ми дава възможност за поука. Нека приемем, че сте част от една група от 12 човека. Да кажем, че участвате в някаква комисия, бедничките ми! Взето е решение – няма значение как – седем от вас да се съберат рано утре заран, за да обсъдите някакви безкрайно скучни въпроси.

При това положение на нещата колко различни групи от по седем човека могат да се оформят от всичките 12 души? И нещо още по-важно: ако седмината се избират по случаен принцип, то какъв е шансът да ви оставят да се поизлежавате на спокойствие?

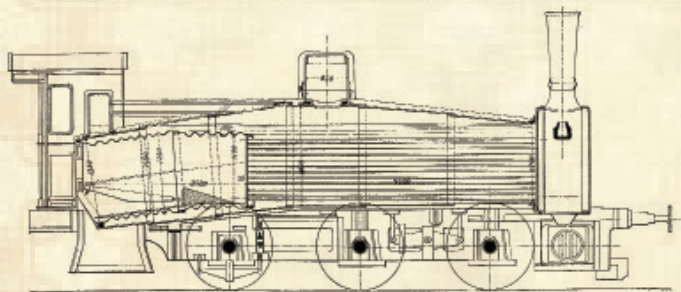
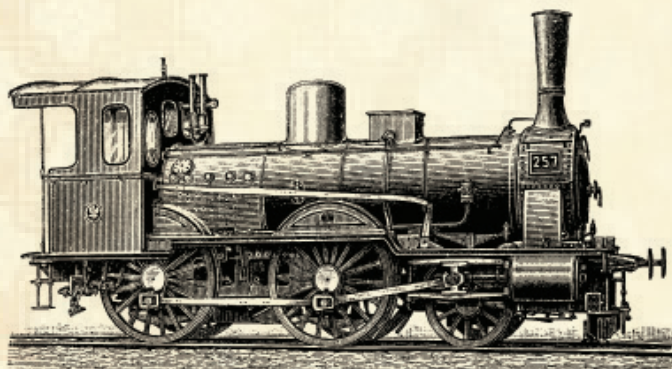

ДВА ВЛАКА

ЗА ДЕТЕКТИВСКАТА РАБОТА ФАКТИТЕ СА ВСИЧКО. КОГАТО ТЕ СА ДОСТАТЪЧНИ и има ясно разбиране за това кое не е надеждна информация, а само подвеждащ инстинкт или допускане, истинската картина на всяка ситуация трябва от само себе си да се разкрие пред очите ви.

Затова, ако обичате, представете си два влака, които се разминават в противоположни посоки. От гледна точка на машиниста на по-бавния влак те се разминават за пет секунди. *Eh bien* (Е добре)! Сега пак си представете двата влака, само че този път те се движат в една и съща посока. Машинистът забелязва, че тази операция продължава 15 секунди.

Ако ви съобщя – което и правя в момента, – че по-бързият влак е с дължина 60 метра, а по-бавният е два пъти по-дълъг, ще можете ли да ми кажете каква е скоростта на по-бързия влак в метри в секунда? Да?

ЗАБРАВЕНИ ОТ БОГА

НЯКЪДЕ ВЕЧЕ СПОМЕНАХ ЗА МЪЧИТЕЛНИТЕ СТРАНИ НА СРЕДНОВЕКОВНИТЕ ТЪМНИЦИ. Човекът е особено изобретателен в жестокостта си. Де да беше толкова усърден и съзидателен и в разпространяването на веселието и справедливостта! Уви, на моята работа – това проклятие за престъпниците – едва ли скоро ще ѝ се види краят. Ала тъмниците! Най-гадното от всички тия забравени от Бога места изглеждаше като зинала в земята дупка, издълбана така, че коничните ѝ стени в горния им край, нейде високо над главата, бяха наклонени навътре към центъра. Хвърляли нещастника в дупката и го оставяли да изгние там. Обикновено правели подобни тъмници дълбоко под земята – по причини, за които лесно ще се досетите.

Един щастлив или *злочастен* (в зависимост от вашето положение) страничен ефект от тази конструкция е почти пълната невъзможност да се изкопае тунел, който да води навън от подобен зандан, захлупен като с капак. Нещастникът трябвало да прокопае достатъчно широк и дълъг тунел не само колкото е височината на захлупения зандан, а чак до повърхността на земята, при това без да попадне по пътя на някакво друго съоръжение.

Само че ако, за да избяга, нещата опирали до копане, може би човек изобщо нямало защо да дълбае тунел. Разбирате ли какво имам предвид?

ВОАЯЖ, ВОАЯЖ!

АХ, ВЛАКОВЕТЕ – ТЪЙ НЕПРЕДСКАЗУЕМИ! БИХ КАЗАЛ, ЧЕ НЕ СА МЯСТО, КЪДЕТО ДА ВИ ЗАКЛЮЧАТ ЗАЕДНО С ВАШИ ВРАГОВЕ. Веднъж бях пътувал точно час, когато скоростта внезапно падна на 60 процента от дотогавашната. Както ни казаха, причина за това били проблеми от механично естество, но пряката последица бе, че пристигнах два часа по-късно от предвиденото – значително закъснение.

Шафнерът на вагона се чувстваше подобаващо засрамен, макар че това не ми беше от особена полза. Какво нещастие е работата ти да се състои в това да понасяш вината, а и гнева на непознати хора, за неща, които по никакъв начин не зависят от теб. От друга страна, аз щях да изпусна обяда си, така че не бях благожелателно разположен към него. Той ми съобщи – доста необичайно, както си помислих, – че ако локомотивът се бил повредил 50 километра по-нататък, сме щели да пристигнем 40 минути по-рано.

Това пак щеше да е твърде късно, но при тези данни бихте ли могли поне да ми кажете колко дълъг беше този воаяж?